

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

СОВЕТ НА ЕВРОПА
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТИ ОДДЕЛ

СТОЈКОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

(Жалба бр. 14818/02)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР
8 Ноември 2007

Оваа пресуда ќе стане конечна во согласност со условите предвидени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

Напомена: *Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.*

Во случајот **Стојковиќ против Република Македонија**,
Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во судски совет во состав:
Г-дин P. Lorenzen, *Претседател*,
г-ѓа S. Botoucharova,
г-дин V. Butkevych,
г-ѓа M. Цаца Николовска,
г-дин R. Maruste,
г-дин J. Borrego Borrego,
г-ѓа R. Jaeger, *судии*,
и г-ѓа C. Westerdiek, *секретар на одделот*
Расправајќи на затворена седница на 9 Октомври 2007 година,
Ја донесе следнава пресуда, усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Постапката е иницирана со жалба (бр. 14818/02) против Република Македонија поднесена до Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи („Конвенцијата,“) од страна на македонскиот државјанин, г-дин Живко Стојковиќ („жалителот,“), на 8 Март 2002 година. На 26 Август 2004 година Секретаријатот беше информиран дека жалителот починал на 31.10.2002 година. Неговата сопруга, г-ѓа Стојна Стојковиќ, и нивните две ќерки, г-ца Марија Стојковиќ и г-ѓа Татјана Станковска, се пријавија за продолжување на жалбата во негово име и го овластија истиот адвокат да ги застапува и нив. Заради соодветност, обраќањето кон нив е „наследници на жалителот,“
2. Жалителот беше застапуван од г-дин Т.Торов, адвокат од Штип. Владата на Република Македонија („Владата,“) беше застапувана од нејзиниот агент, г-ѓа Р.Лазареска Геровска.
3. На 12 Март 2004 година и 30 Јануари 2006 година, последователно, Судот одлучи до Владата да ја комуницира жалбата по однос на должината на постапката и недостатокот на правни средства по тој основ. Применувајќи го член 29 § 3 од Конвенцијата, Судот одлучуваше по допуштеноста и основаноста на жалбата во исто време.

ФАКТИ

ОКОЛНОСТИ НА ПРЕДМЕТОТ

4. Помеѓу 5 Јули и 27 Декември 1991 година, жалителот работел како директор во претпријатие-акционерско друштво („работодавец,“). На 7 Февруари 1992 година тој добил отказ од дисциплинската комисија на работодавецот, со одлука која била потврдена од Управниот одбор на 17 Март 1992 година .
5. На 23 Март 1992 година жалителот завел тужба против работодавецот, за поништување на отказот и негово повторно назначување за директор.
6. На 16 Јуни 1992 година Општинскиот суд Штип го одбил неговото барање.
7. На 25 Јануари 1993 година тогашниот Окружен суд Штип ја усвоил неговата жалба, и го вратил предметот на повторно одлучување.
8. Од деветте закажани рочишта пред првостепениот суд, ниту едно не е одложено по барање на жалителот.
9. На 29 Декември 1993 година тогашниот Општински суд го одбил неговото тужбено барање. Таа одлука била потврдена со решение на Окружниот суд од 30 март 1994 година, кој ја отфрлил жалбата на жалителот од 10 Февруари 1994 година.

10. На 30 мај 1994 година жалителот поднел ревизија која на 20 Декември 1995 година Врховниот суд на Република Македонија ја усвоил. На 22 Февруари 1996 година Окружниот суд повторно ја потврдил Пресудата на првостепениот суд од 29 Декември 1993 година.
11. На 17 Април 1996 година жалителот поднел нова ревизија до Врховниот суд на РМ. На 20 Ноември 1997 година Врховниот суд ги укинал двете судски одлуки, и првостепената и второстепената и го вратил предметот на повторно одлучување. Тој утврдил дека пониските судови погрешно заклучиле дека акционерското собрание на работодавец и штрајкувачкиот одбор го разрешиле жалителот од директорската функција пред дисциплинската комисија да ја донесе одлуката за отпуштање (види став 4 понапред) Согласно записникот од нивната седница од 27 Декември 1991 година, тие само гласале против него, но оставиле по проблемот да одлучува Дисциплинската комисија.
12. На 29 Мај 1998 година жалителот барал изземање на судечкиот судија заради пристрасност. На 3 Јуни 1998 година Претседателот на Основниот суд Штип го одбил барањето како неосновано
13. Согласно информациите поднесени од страните, ниту едно од шестте рочишта одредени од страна на првостепениот суд не било одложено по барање на жалителот.
14. На 17 Декември 1998 година Основниот суд Штип, го укинал решението за прекин на работниот однос со отказ од страна на работодавецот, бидејќи не било донесено од страна на овластен орган. Сепак тој го отфрлил барањето на жалителот за негово повторно враќање на работно место согласно неговата стручна спрема, бидејќи, во меѓувреме била започната стечајна постапка против работодавецот. Само стечајниот управник можел да одлучи за негово повторно вработување.
15. На 29 декември 1999 година Апелациониот суд ја укинал одлуката и предметот го вратил на повторно судење, заради тоа што сметал дека понискиот суд нецелосно и погрешно ги утврдил фактите по однос на надлежниот орган кој ја донел одлуката за престанок на работниот однос.
16. Откако биле одржани три рочишта, на 24 Април 2001 година Основниот суд Штип го одбил барањето на жалителот, наоѓајќи дека: тој бил разрешен од директор кај работодавецот од страна на Управниот одбор на 27 Декември 1991 година; врз основа на дисциплинска пријава поднесена од страна на штрајкувачкиот одбор, новоименуваниот директор барал дисциплинската комисија да му го прекине работниот однос заради тешка повреда на работните обврски, нешто кое што всушност е сторено со одлука на Комисијата од 7 Февруари 1992 година. Судот заради тоа заклучил дека барањето на жалителот било неосновано. Оваа одлука била донесена од страна на друг судија на првостепениот суд. На 29 Ноември 2001 година Апелациониот суд ја потврдил оваа одлука.
17. На 21 Јануари 2002 година жалителот поднел ревизија пред Врховниот суд спорејќи дека пониските судови погрешно ги утврдиле и оцениле фактите.
18. Жалителот починал на 31 Октомври 2002 година.
19. На 11 Септември 2003 година Врховниот суд конечно ја одбил ревизијата наоѓајќи дека пониските судови правилно ги утврдиле фактите и го примениле домашното право. Согласно забелешката на приемниот рецепс, на 3 декември 2003 година имало неуспешен обид да се достави оваа одлука, со оглед на фактот дека жалителот бил починат. Наследниците на жалителот тврдеа дека дознале за одлуката на Врховниот суд дури на 29 Јули 2004 година откако ги добиле обсервациите на Владата. Владата не го оспори ова тврдење.
20. Во текот на постапувањето, апликантот неколкупати се обраќал до првостепениот суд со барање за забрзување на постапката. Неговото барање за давање на третман

на приоритет пред Врховниот суд биле одбиени. Тој исто така го известил и Републичкиот судски совет за предолгото траење на постапката

РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ПРАВО

21. Член 10 од тогашниот Закон за парнична постапка („Законот,“) определува дека судот е должен да настојува постапката да се спроведе без одолжување и со што помалку трошоци и да ја оневозможи секоја злоупотреба на правата што им припаѓаат на странките во постапката.
22. Член 408 од Законот меѓу другото предвидува дека Судот треба да ја земе предвид итната природа на работните спорови.
23. Член 36 од Законот за судови од 2006 година утврдува дека засегнатата страна може да поднесе до непосредно повисокиот суд барање за заштита на правото за судење во разумен рок доколку смета дека тоа е повредено од страна на надлежниот суд. Непосредно повисокиот суд постапува по барањето во рок од шест месеци откако тоа било поднесено и одлучува дали понискиот суд го повредил правото за судење во разумен рок. Повисокиот суд определува и надомест за барателот доколку најде повреда на правото за судење во разумен рок. Правичниот надомест се исплатува од Судскиот буџет. Законот влегол во сила на 1 Јануари 2007 година (член 128).

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА НА БАРАЊЕТО ЗА „РАЗУМЕН РОК“ СОГЛАСНО ЧЛЕН 6 § 1 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

24. Жалителот иницијално се жалеше дека должината на постапката не била компатибилна со барањето за „разумен рок“ утврдено во членот 6 став 1 од Конвенцијата, која гласи како што следи:
„Во определувањето на неговите граѓански права и обврски ... секој има право на фер ... судење во разумен рок од страна на ... суд ...“

A. Допуштеност

1. *Статусот на жртва за наследниците на жалителот*
25. Судот повторува дека во бројни случаи во кои што жалителите починале во текот на постапувањето, Судот ги зема предвид изјавите на наследниците на жалителите или на блиски членови на семејството кои ја изразиле својата намера да продолжат со постапувањето пред Судот (види *Karner v. Austria*, no. 40016/98, § 22, ECHR 2003-IX, со понатамошните референци). Ова особено е случај по однос на апликациите кои биле иницирани од самиот жалител, а само продолжени од неговата вдовица по неговата смрт (see *Dalban v. Romania* [GC], no. 28114/95, ECHR 1999-VI).
26. Во околностите на овој предмет, Судот смета дека наследниците на жалителот го имаат потребното *locus standi* согласно Членот 34 од Конвенцијата по однос на жалбениот навод за должината на постапувањето (see *Vocaturo v. Italy*, judgment of 24 May 1991, Series A no. 206-C, § 2).
27. Владата не ја спореше допуштеноста на барањето.
28. Судот смета дека жалбата во врска со должината на граѓанската постапка не е очигледно неоснована во смисла на член 35 § 3 од Конвенцијата. Понатаму утврди дека не е недопуштена по било која основа. Поради тоа, мора да биде прогласена за допуштена.

Б. Основаност

(а) Поднесоци на странките

29. Владата изјави дека периодот кој што изминал пред влегувањето во сила на Конвенцијата за Република Македонија не треба да биде земен предвид.
30. По однос на однесувањето на домашните судови Владата тврдеше дека тие постапувале по предметот со должно внимание и дека закажаните рочиште биле одржувани без било какви попречувања или оддолжувања. Тие понатаму тврдеа дека оспоруваните постапувања всушност биле сет од засебни постапки, а секоја од нив започнала по донесувањето на отказното решение и дека ниту една од нив не траела неразумно долго. Во дополнение, предметот на спорот се одразил на сложеноста и барал посебно внимание од страна на судовите по однос на утврдување на фактите. Граѓанските постапки биле засновани на начелото на диспозиција на странките и судовите зависеле од однесувањето на странките.
31. По однос на однесувањето на странките, тие изјавија дека искористувањето на сите расположиви правни средства придонело за должината на постапката.
32. Наследниците на жалителот изјавија дека судот презакажувал бројни рочишта на предолги рокови. Тие исто така се осврнаа и на доцната достава на судските одлуки, особено на последната одлука на Врховниот суд од септември 2003 година која никогаш не била доставена до нив. Тие понатаму ги оспорија наводите на Владата за сложената природа на предметот, тврдејќи дека се работело за едноставен спор од работните односи кој наложува брзо одлучување по истиот. Тие исто така, не се согласија дека жалителот придонел за должината на постапките со тоа што ги искористил сите можности предвидени со националното законодавство. Реферирајќи на неговиот допис испратен до разни институции, тие тврдеа дека жалителот се обидува да ја забрза постапката. На крајот, наследниците на жалителот го нагласија неговиот засегнат интерес и одговорноста на националните судови да одлучат за неговото право со должно внимание а со оглед на неговата здравствена состојба.

(б) Оценка на Судот

33. Судот забележува дека постапката започнала на 23 март 1992 година, кога жалителот иницирал постапка пред Основниот суд во Штип. Сепак, како што спореше Владата, периодот кој потпаѓа под јурисдикција на Судот не започнува на таа дата, туку на 10 Април, 1997 година, откако Конвенцијата стапила на сила по однос на Република Македонија (*Lickov v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, no. 38202/02, § 21, 28 September 2006)
34. Проценувајќи ја разумноста на времетраењето кое по истекот на таа дата, мора да се земе предвид и состојбата во која се наоѓала постапката на 10 Април 1997 (see *Styranowski v. Poland*, no. 28616/95, § 46, ECHR 1998-VIII and *Foti and Others v. Italy*, judgment of 10 December 1982, Series A no. 56, p. 18, § 53). Во овој контекст, Судот забележува дека во времето на стапување на сила на Конвенцијата по однос на Република Македонија, постапките траеле преку пет години пред трите судски инстанци. Одлуката на тогашниот Окружен суд од 22 февруари 1996 година била последната одлука донесена во тој период.
35. Од причините детално прикажани во предметот на Арсов (види *Arsov v. Republic of Macedonia*, бр. 44208/02, § 37, 19 октомври 2006) Судот наоѓа дека оспорените постапки треба да се третираат како една единствена постапка. Тој понатаму смета дека постапката завршила на 29 Јули 2004 година, со оглед на тоа дека Владата не го спорела датумот на приемот на одлуката од страна на наследниците на жалителот, на 11 Септември 2003 година (види став 9 изложено понапред). Според тоа

постапувањето веќе траело преку 12 години и еден месец од кои преку седум години и три месеци потпаѓаат во периодот кој го испитува Судот за трите судски инстанции.

36. Судот нагласува дека разумноста на должината на постапката мора да се цени во светлото на околностите на предметот и со оглед на слените критериуми: сложеност на предметот, однесување на жалителот и соодветните институции и засегнатиот интерес на жалителот во спорот (*Markoski v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, no. 22928/03, § 32, 2 November 2006, и цитираните укажувања во неа).
37. Судот најде дека предметот има одредена сложеност на фактите, но дека тие самите не може да ја објаснат должината на постапувањето.
38. Судот понатаму смета дека не постојат периоди на одлагање кои би можеле да му се припишат на жалителот. Тој присуствувал на сите рочишта. Неговите напори да ја забрза постапката претставуваат фактор кој му оди нему во прилог иако тие барања не може да се сметат за ефикасно правно средство (види *Atanasovic and Others v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, no. 13886/02, § 31, 22 December 2005). Едноставниот факт дека тој ги искористил сите правни средства не може да се третираат како фактор за пролонгирање на должината постапката (види *Личков, цитирана понапред став 28*).
39. Судот повикува на тоа дека државите договорнички имаат обврска да ги организираат своите правни системи на начин што домашните судови ќе гарантираат секому право на конечна одлука за спорите поврзани со граѓанските права и обврски во разумен рок (види *Kostovska v. Republic of Macedonia*, бр. 44353/02, § 41, 15 јуни 2006; *Muti v. Italy*, пресуда од 23 март 1994, Серија А бр. 281-С, § 15).
40. По однос на ова Судот забележува дека предметот бил преотваран во четири прилики. Двете решенија за потворно судење се донесени во рамки на периодот кој потпаѓа во компетенциите на *rattione temporis*. Заради тоа не може да се каже дека домашните судови биле неактивни. Како и да е Судот не е во позиција да го цени квалитетот на судската пракса на домашните судови, праќањето на предметите на повторно судење вообичаено се наложува како резултат на грешки сторени од пониските судови, така да повторувањето на таквите налози во рамки на еден сет на постапки може да се смета дека разоткрива сериозен недостаток во судскиот систем (see *Pavlyulynets v. Ukraine*, no. 70767/01, § 51, 6 September 2005 and *Wierciszewska v. Poland*, no. 41431/98, § 46, 25 November 2003).
41. Во дополнително, Судот нагласува дека иако, како што спореше Владата, прогресот во граѓанските постапки, според домашното законодавство, зависи од странките, тој принцип не ги иззема судовите од обезбедување на усогласеност со барањето за „разумен рок“ од член 6. Во секој случај, член 10 од Законот (види став 21 понапред) утврдува дека „обврска е на судот да ја води постапката без непотребни одложувања“. Судовите според тоа остануваат одговорни за подготвување и брзо водење на судењето (see *Scopelliti v. Italy*, judgment of 23 November 1993, Series A no. 278, § 23). Дотолку повеќе што домашното право (види став 22 погоре) и праксата на Судот (see, *mutatis mutandis*, *Ruotolo v. Italy*, judgment of 27 February 1992, Series A no. 230-D, § 17 and *Obermeier v. Austria*, judgment of 28 June 1990, Series A no. 179, § 72) бара работните спрови да бидат водени со посебно внимание.
42. Во светло на критериумите утврдени со судската пракса и имајќи ги предвид околностите на предметот и засегнатиот интерес на жалителот, Судот смета дека должината на оспорените постапки, не го задоволуваат барањето за разумен рок. 6 § 1 од Конвенцијата.
43. Според тоа постои повреда на член 6 став 1 од Конвенцијата.

II ДРУГИТЕ НАВОДНИ ПОВРЕДИ НА КОНВЕНЦИЈАТА

44. Во поднесокот примен од Судот на 26 Август 2004, наследниците на жалителот се жалеа и според член 6 § 1 од Конвенцијата дека наводно постоела повреда и на начелата за фер постапување. Тие понатаму се жалеа и според член 7 од Конвенцијата дека жалителот бил отпуштен во дисциплинска постапка според интерни правила на работодавецот, кои не биле важечки во релевантниот период. Повикувајќи се на член 13 тие исто така се жалеа дека во Република Македонија не постои суд до кој што жалителите може да ја обжалат прекумерната должина на постапките. Тие најнакрај се жалеа и на наводна повреда на член 1 од Протокол 1 дека жалителот бил лишен од неисплатените плати како резултат на неговото отпуштање.
45. Судот забележа дека жалителот починал на 31.10.2002 година. Жалбените наводи согласно оваа глава беа доставени до Судот од страна на неговите наследници по неговата смрт, наспроти жалбениот навод за разумен рок на постапување, кој беше предочен од самиот жалителот и продолжен од неговите наследници по неговата смрт.
46. Во поглед на ова, Судот повторува дека постоењето на статусот на жртва на повредата, всушност поединец кој лично бил засегнат од повредата на Конвенцијата, е неопходен за активирање на заштитниот механизам на Конвенцијата, иако овој критериум не мора да биде применет на крут, механички и нефлексибилен начин низ постапувањата (види *Karner*, цитиран понапред, § 25).
47. Во услови на конкретниот предмет, наследниците на жалителот ја немаат потребната положба согласно член 34 од Конвенцијата по однос на наводните повреди на Конвенцијата согласно оваа глава (види, *mutatis mutandis, Fairfield and Others v. the United Kingdom* (dec.), no. 24790/04, 8 March 2005).
48. Овие жалбени наводи заради тоа се некомпатибилни *ratione personae* со одредбите на Конвенцијата во смисла на член 35 & 3 и мора да бидат отфрлени во склад со член 35 & 4.

III. ПРИМЕНА НА ЧЛЕН 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

49. Член 41 од Конвенцијата пропишува:
 - “Кога Судот ќе оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на протоколите, и доколку внатрешното право на засегнатата Висока договорна страна овозможува само делумна репарација на штета, тогаш доколку е тоа неопходно, Судот ќе му додели правична отштета на оштетениот.”

A. Штета

50. Наследниците на жалителот побараа 31.300 ЕВРА по однос на материјална штета, и 135.00 ЕВРА во врска со нематеријалната штета. Тие опстојуваа на ставот дека смртта на жалителот била директна последица на должината на постапката. Како резултат тие побараа и 2.500 Евра за погребни трошоци, а остатокот од 28.200 ЕВРА се однесуваа на вкупниот износ на плати кои што тој би ги примил доколку ги доживеел просечните 70 години старост. Во подоцнежниот контекст наследниците на жалителот се осврнаа на вештиот наод од 2004 кој се однесуваше на неисплатени плати од моментот на неговото отпуштање до моментот на неговата смрт. Нематеријалната штета била за емоционалниот стрес наводно предизвикан од болеста на жалителот и последователна смрт. Согласно лекарскиот наод од 2004

година, стресот предизвикан со оспорените постапки се одразиле на неговиот медицински третман. Наследниците на жалителот понатаму бараа 8.162.906 македонски денари по однос на материјалната штета за наводни повреди на член 6 (наводните нефер постапувања), член 7 и член 1 од Протокол 1.

51. Владата ги оспори овие побарувања како неосновани. Тие сметаа дека не постои причинско последична врска помеѓу побаруваната отштета и наводните повреди. Тие го поканија Судот да смета дека евентуалното констатирање на повредите ќе претставува доволна компензација за било каква штета во конкретниот предмет. Како алтернатива, побараа Судот да го процени износот на обесштетувањето кое ќе го додели врз основа на судската пракса и економската ситуација на земјата.
52. Судот, како што беше оспорено и од Владата, не забележува било каква врска помеѓу констатираната повреда и наводната материјална штета, заради тоа го одбива ова барање. Тој исто така го одбива и барањето на наследниците на жалителот по однос на преостанатите жалбени наводи бидејќи тие беа оценети како недопуштени. Од друга страна, тој смета дека жалителот неминовно претрпел нематеријална штета по однос на најдените повреди. Одлучувајќи на правична основа, доделува вкупен износ од 2.000 ЕВРА согласно оваа глава.

Б. Трошоци и надоместоци

53. Наследниците на жалителот исто така побара 5.000 ЕВРА за трошоци и надоместоци без притоа да специфицираат дали тие се направени пред домашните судови или Судот. Тие не доставија никакви пропратни документи.
54. Владата го оспори ова барање како неосновано. Согласно судската пракса, жалителот има право на поврат на трошоците и надоместоците само доколку било покажано дека тие биле сторени, биле неопходни и биле разумни по обем (види *Kostovska*, cited above, § 62; *Arvelakis v. Greece*, no. 41354/98, § 34, 12 April 2001 and *Nikolova v. Bulgaria* [GC], no. 31195/96, § 79, ECHR 1999-II). Судот најде дека бараниот износ е неразумен по висина. Сепак, сметајќи дека се во врска со критериумите, а особено обемот на работа извршен од страна на застапникот на жалителот (подготвувањето и поднесувањето на апликацијата и одговорот на Владините обсервации) смета за разумно да додели 600 ЕВРА за постапувањето пред Судот.

В. Затезна камата

55. Судот смета за соодветно дека треба да се исплати затезна камата според најниската каматна стапка за позајмени средства на Европската Централна Банка, на која треба да се додадат 3%.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО

1. *Ја прогласува* жалбата за допуштена во делот кој се однесува на должината на постапката, а преостанатиот дел од жалбата за недопуштена;
2. *Утврдува* дека има повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата;
3. *Утврдува* дека:
 - (а) тужената држава, во рок од 3 месеци од денот на правосилноста на пресудата согласно член 44 став 2 од Конвенцијата, треба да му исплати на жалителот 2.600 ЕВРА за нематеријална штета и трошоци и надоместоци, зголемен за износот на било какви издатоци кои притоа би можеле да се наплатат, кој износ треба да биде конвертиран во националната валута на тужената држава, по курсна листа на денот на исплатата;
 - (б) по истек на рокот од 3 месеци споменат понапред, во кој треба да се исплати

наведената сума, ќе се засметува камата на споменатиот износ, по стапка еднаква на најниската стапка за позајмени средства на Европската Централна Банка, за периодот до плаќањето зголемена за 3%.

4. *Го отфрла* остатокот од барањето за правичен надоместок на жалителот.

Изготвено на англиски и објавено на 8 Ноември 2007 година, согласно член 77 став 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Claudia Westerdiek
Секретар,

Peer Lorenzen
Претседател